

[Miljøministeren]

overhalet af udviklingen. Selv om det er fremsat den 12. januar 1989 – og jeg går ud fra, at man har arbejdet med det på et tidligere tidspunkt – mener jeg, at vi i virkeligheden må sige, at det lykkedes os i løbet af efteråret at komme meget langt ad den vej, som beslutningsforslaget anviser. Det er klart, at alle de eksempler, som SF har nævnt, kan tages med i det videre arbejde. Jeg har prøvet at påpege, at nogle af dem faktisk allerede er inde i billedet, men derudover mener jeg, at det vil være nyttigt, hvis vi i forbindelse med udvalgsarbejdet kan komme nærmere ind på, om der er særlige udviklingsprojekter, som vi ikke har haft for øje, og som derfor kan inddrages i programmet. De foreliggende eksempler vil indgå i det program, som vi skal lave for renere teknologi og genanvendelse, og vi har i øvrigt en konference i juni 1989, som Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg også bliver indbudt til, og hvor der bliver mulighed for at komme med forslag.

Jeg vil sige, at vi er meget åbne over for alle gode ideer på dette område, og der er virkelig behov for, at vi alle arbejder konstruktivt sammen, så vi kan opfylde den generelle målsætning i SF's beslutningsforslag, som regeringen helt kan tilslutte sig.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Da jeg den 3. december 1986 fremlagde en redegørelse for Folketinget, nr. R 12 om arbejdsmiljø og vækst, beskrev jeg, hvilke ønsker den daværende regering havde til en vækstfremmende arbejdsmiljøpolitik, som kan fremme produktudvikling, ny produktion og nye markeder. Redegørelsen beskrev, hvorledes man gennem en kombination af målrettede nye arbejdsmiljøkrav, en omstilling af arbejdsmiljøindsatsen og økonomiske incitamentsmodeller kan skabe grundlag for at igangsætte en arbejdsmiljøteknologisk udvikling, der kan give virksomhederne driftsøkonomiske fordele, styrke konkurrenceevnen og forbedre arbejdsmiljøet. Når man på den baggrund gennemlæser B 56 fra SF om iværksættelse af et arbejdsmiljøteknologisk udviklingsprogram, opdager man, at det i udpræget grad støtter den oprindelige redegørelse om arbejdsmiljø og vækst. Det er jeg selvfølgelig glad for og tilfreds med.

Men når man ser på målene og midlerne i SF's program, er det alligevel sådan, at selv om SF har de samme mål og hensigter, som rege-

ringen beskrev allerede i 1986, er der nogle elementer og midler, som gør, at vi ikke kan støtte SF's beslutningsforslag. Jeg vil derfor koncentrere mit indlæg om nogle af disse midler for at begrunde afslaget – til trods for vores enighed i hensigterne.

Ifølge forslaget skal der afsættes 65 mio. kr. årligt over en 5-årig periode til udvikling af arbejdsmiljøvenlige materialer, maskiner, værktøjer og arbejdsprocesser. I den forbindelse kan jeg oplyse, at virksomheder allerede nu kan modtage støtte til en sådan udvikling af arbejdsmiljøvenlige produkter, dels fra Arbejdsmiljøfonden, dels gennem Industri- og Handelsstyrelsens forskellige ordninger. Styrelsen giver ligeledes finansiell støtte til udviklingsarbejde under flere forskellige former.

Miljøministeren nævnte, at man for tiden arbejder med at udfylde rammerne for regeringens handlingsplan for miljø og udvikling, hvor der lægges op til, at miljø- og arbejdsmiljøhensyn i højere grad skal integreres i industriens beslutninger. Regeringen vil her satse på udformning af en strategi, der styrker vekselvirkningen mellem miljøhensyn og erhvervsudvikling. Jeg vil også henvise til det materialeteknologiske udviklingsprogram, hvor det for projektansøgerne bliver obligatorisk at klargøre og bearbejde arbejdsmiljø- og miljøspørgsmål, altså i høj grad en imødekommenhed over for de synspunkter, som også SF gør sig til talsmand for.

Et andet element i SF's forslag, som jeg gerne vil komme ind på, er spørgsmålet om den øgede adgang til informationer om arbejdsmiljøforhold. Det påstås i bemærkningerne til beslutningsforslaget, at arbejdsmiljøet på nogle områder skulle være kendetegnet ved ugenomsigtighed og manglende viden, og det må jeg indrømme at jeg er en lille smule overrasket over. Jeg er selvfølgelig enig i, at information og vejledning er helt afgørende; det er faktisk grundlæggende for regeringens arbejdsmiljøstrategi. Derfor mener vi også, at der er utrolig meget information og vejledning allerede, så jeg tror ikke, at det kendetegn, som SF mener at have fundet, er rigtigt, men at vi tværtimod giver megen information og vejledning. Jeg kunne nævne Kemiinfo, Kemiservice, alle Arbejdsmiljøinstituttets rapporter, den substitutionsdatabase, som nu er ved at blive etableret med oplysning om ikkefarlige stoffer, eller jeg kunne henvise